

บทที่ 2

วิธีวิจัย

การตรวจสอบเอกสาร

ความหมายของการอ่าน

นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การอ่านได้กล่าวถึงและอธิบายความหมายของการอ่านดังต่อไปนี้

ปรีชา ช่างขวัญอิน (2517) ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านว่าเป็น การถ่ายทอดตัวอักษรออกเป็นความคิด ซึ่งนับเป็นการใช้ภาษาอย่างหนึ่ง เพราะผู้ที่ จะสามารถถ่ายทอดภาษาอักษรออกเป็นความคิดได้ต้องรู้ภาษานั้น ต้องใช้ภาษานั้นได้

พันธุทิพา หลาบเลิศบุญ และคณะ (2533) ได้ให้ความหมายของการอ่าน คือ การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดไปใช้ ให้เป็นประโยชน์ ดังนั้นหัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ

สมุทรา เขินเขาวนิช (2530) ได้ให้ความหมายของการอ่าน คือ การสื่อความหมาย เป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนพูด ผู้อ่าน แสดงปฏิกิริยาตอบโต้และอาจจะตอบโต้กับผู้อื่นด้วย... การอ่านเหมือนกับกระบวนการถอดรหัสบางอย่าง ตัวอักษรแต่ละตัว คือ รหัสที่ได้ถูกจัดเรียงเรียงไว้อย่างมี ระเบียบ เพื่อแทนคำพูดผู้ฟังจะต้องเรียนรู้ในการที่จะต้องใช้สัญลักษณ์การเขียนและ เรียบเรียงเข้าด้วยกันให้เหมาะสมและถูกต้องตามสิ่งที่ตนได้ยินในขณะที่มีการพูดเกิดขึ้น

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2520) กล่าวว่า การอ่านเป็นเกมการเดาทาง จิตภาษาศาสตร์ (psycholinguistic guessing game) เพราะการอ่านใช้ ภาษาในรูปของตัวเขียนเพื่อให้ได้ความหมาย โดยผู้เขียนจะเป็นผู้สื่อความหมายมา ยังผู้อ่าน

Huot (1978) "Que lire, c'est trouver des sens, de chiffrer des phrases grammaticales pourvues de sens." การอ่าน คือ การหาความหมายโดยการถอดความจากโครงสร้างทางไวยากรณ์ของประโยค เพื่อให้สื่อความหมาย

Barthes (1978) "Lire est un travail de langage."
การอ่านเป็นงานอย่างหนึ่งของการใช้ภาษา

Heilman (1967) กล่าวไว้ว่า การอ่านมิใช่หมายถึงเพียงการอ่านออกเสียงตัวหนังสือเท่านั้น แต่หมายรวมถึงกระบวนการที่จะค้นหาความหมายจากตัวหนังสือด้วย

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวนี้ พอจะสรุปได้ว่า การอ่านมิใช่เป็นเพียงการอ่านออกเสียงตัวอักษรที่ปรากฏต่อสายตาของผู้อ่านเท่านั้น แต่การอ่านต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องความชำนาญทางภาษา และการใช้ภาษาของผู้อ่านแต่ละบุคคล ซึ่งต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ทางภาษาในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และความหมายของข้อความที่อ่าน ตลอดจนจนความคิดและประสบการณ์ของผู้อ่านด้วย

ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในข้อความที่อ่านมีความสำคัญต่อการอ่านทุกชนิด รวมทั้งการอ่านในชั้นเรียนด้วย ดังเช่น Ruddell (1974) ได้กล่าวไว้ว่า ไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าจุดมุ่งหมายสูงสุดของการสอนอ่าน คือ การให้นักเรียนสามารถเข้าใจข้อความที่อ่านได้

Gray (อ้างถึงใน Lionel BELLENGER, 1989) แบ่งระดับการอ่านออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับ *litéral* คือ ระดับความเข้าใจความหมายของคำหรือหรือข้อความที่ปรากฏให้อ่าน
2. ระดับ *implicite* คือ ระดับความเข้าใจในการอ่านในระดับตีความหมายในสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง
3. ระดับ *référence* คือ ระดับการประเมินคุณค่าในสิ่งที่อ่าน

Burns และ Roe (1980) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. ระดับตรงตามอักษร (*literal reading*) เป็นการอ่านที่ผู้อ่าน

เข้าใจความหมายของข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้อย่างชัดเจน ทั้งในระดับของคำศัพท์ และประโยค

2. ระดับตีความ (interpretive reading) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนไม่ได้เขียนไว้อย่างชัดเจน

3. ระดับวิจารณ์ (critical reading) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านประเมินค่าข้อความที่อ่าน มีการนำความคิดที่ได้จากการอ่านไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน พิจารณาความถูกต้องของข้อความที่อ่าน รวมทั้งตัดสินข้อความที่อ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจในระดับที่ 1 และ ระดับที่ 2 เป็นพื้นฐาน

4. ระดับสร้างสรรค์ (creative reading) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิดเช่นเดียวกับระดับวิจารณ์ รวมทั้งมีการใช้จินตนาการและการเสริมสร้างความคิดใหม่

Quandt (1977) แบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับตรงตามตัวอักษร (literal comprehension) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านอย่างตรงไปตรงมา

2. ระดับตีความ (interpretive comprehension) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่าน และสามารถใช้อินโฟร์เมชันต่าง ๆ จากการอ่านมาช่วยพิจารณาตีความข้อความที่อ่าน ซึ่งผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง

3. ระดับวิจารณ์ (critical comprehension) เป็นการอ่านที่ผู้อ่านใช้ความคิด ประสบการณ์ของตนเอง ตลอดจนความเข้าใจในระดับที่ 1 และ 2 มาวิเคราะห์ตัดสินและประเมินค่าในข้อความที่อ่าน

Burmeister (1974) ได้นำเอา Bloom's Taxonomy มาดัดแปลงและแบ่งความเข้าใจการอ่านเป็น 7 ระดับ คือ

1. ระดับความจำ ผู้อ่านต้องสามารถจดจำสิ่งที่ผู้เขียนบอกไว้ เช่น ชื่อบุคคล คำจำกัดความ ข้อเท็จจริง ลำดับเหตุการณ์ และรายละเอียดในเรื่อง

2. ระดับการแปลความหมาย ผู้อ่านต้องสามารถแปลข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านเป็นเรื่องใหม่ เช่น การแปลเป็นภาษาอื่น ๆ หรือ แปลเป็นแผนที่

แผนภูมิ เป็นต้น

3. ระดับการตีความ ผู้อ่านต้องสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้ระบุไว้ เช่น สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้ จับใจความสำคัญของเรื่องได้ มองเห็นภาพพจน์จากเรื่องที่อ่านได้

4. ระดับประยุกต์ใช้ เป็นความสามารถที่ผู้อ่านเข้าใจหลักการและนำไปประยุกต์ใช้ได้สำเร็จ

5. ระดับวิเคราะห์ ผู้อ่านต้องสามารถแยกแยะส่วนประกอบย่อย ๆ ที่มาประกอบเข้าเป็นส่วนใหญ่ ๆ ได้ เช่น แยกแยะบทประพันธ์ ตรวจสอบการให้เหตุผลผิด ๆ และลงความเห็นในสิ่งที่อ่านได้

6. ระดับการสังเคราะห์ ผู้อ่านต้องสามารถนำความคิดจากที่ต่าง ๆ มารวบรวมเรียบเรียงเข้าด้วยกันใหม่ได้

7. ระดับการประเมินผล ผู้อ่านต้องสามารถวางกฎเกณฑ์ และตัดสินความคิดโดยใช้มาตรฐานที่วางไว้

Valette (1972) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 5 ระดับ คือ

1. ระดับกลไก (mechanical skills) เกิดในระดัยของการรับรู้ (perception) คือ ความสามารถสะกดคำ บอกรวมเหมือน และความแตกต่างของคำได้ แต่ยังไม่เกิดความเข้าใจ

2. ระดับความรู้ (knowledge) เกิดในระดับความจำได้ (recognition) คือ ความสามารถเข้าใจคำ หรือข้อความที่เห็นบ่อย ๆ ได้แล้ว

3. ระดับถ่ายโอน (transfer) เกิดในระดับความรู้ (reception) คือสามารถเข้าใจความหมายของเรื่องราวใหม่ ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างและศัพท์ที่ใดก็ได้เรียนมาแล้ว

4. ระดับการสื่อสาร (communication) เกิดขึ้นในระดับของความเข้าใจ (comprehension) คือ สามารถอ่านเรื่องราวที่มีโครงสร้าง หรือศัพท์ใหม่ได้ พฤติกรรมที่ฝึกเรียนสามารถทำได้ในระดับนี้ คือ อ่านข้อความที่คุ้นเคยด้วยความ

เข้าใจสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่านได้ ย่อปากเปล่า หรือเขียนย่อสิ่งที่อ่านไปแล้วได้ เขียนสาระสำคัญของเรื่องเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้ไม่ว่าจะเป็นด้านความคิดหรือข้อเท็จจริง สามารถแปลคำ หรือข้อความ และให้คำจำกัดความของข้อความที่คัดมาจากเนื้อเรื่องที่อ่านได้

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) เป็นระดับวิเคราะห์ (analysis) และประเมินผล (evaluation) คือ นักเรียนสามารถวิเคราะห์เรื่องที่อ่าน ทั้งในแง่การใช้ภาษา (expression) และลีลา (style) ของผู้เขียนได้

ถึงแม้ว่าการแบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านจะแตกต่างกันออกไปบ้าง แต่ต่างก็มีความสัมพันธ์กัน ซึ่ง Quandt (1977) ได้เสริมความคิดเห็นเพิ่มเติมไว้ว่า การแบ่งความเข้าใจในการอ่านเป็นระดับนั้นไม่ได้หมายความว่า ความเข้าใจแต่ละระดับถูกแบ่งแยกจากกันโดยเด็ดขาด เช่น ผู้อ่านอาจต้องอาศัยความเข้าใจระดับตรงตามตัวอักษร เพื่อเป็นพื้นฐานของความเข้าใจในระดับอื่น ๆ

ขบวนการในการอ่าน

สมถวิล ชนะโสภณ (2522) ได้กล่าวถึงขบวนการในการอ่านว่าเป็นกิจกรรมที่ค่อนข้างสลับซับซ้อนมาก ต้องอาศัยการทำงานของสมองในชั้นสูงทุกอย่าง คือ

1. การนึกย้อน (recall) การอ่านในบางครั้งอาจจะมีการคิดย้อนกลับหรือการระลึกได้ว่าได้เคยอ่านข้อความเช่นนี้มาแล้วครั้งหนึ่ง และขณะเดียวกันก็จะนึกความหมายของสิ่งที่ได้อ่านมาแล้วได้ด้วย ทำให้เกิดความเข้าใจในข้อความที่กำลังอ่านอยู่อย่างรวดเร็ว ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดว่าการอ่านที่มีการระลึกได้คือการอ่านข้อสอบแบบ Multiple choice ซึ่งมีคำตอบมาให้เลือก เพราะในขณะที่ดูหนังสือเด็กไม่สามารถจะจดจำได้ทุกเรื่อง แต่เมื่อไปอ่านพบอีกครั้งในข้อสอบ จึงเกิดการระลึกได้ว่าคำนี้หรือสิ่งนี้เราเคยได้เห็นแล้วจากตำรา จึงสามารถบอกได้ว่าตัวใดหรือข้อใดคือคำตอบที่ถูกต้องของข้อสอบนั้น

2. การให้เหตุผล (reasoning) หมายถึงเป็นการอ่านที่ต้องรู้จักให้เหตุผลกับสิ่งที่อ่านว่าเป็นข้อความที่สมเหตุสมผล มีเหตุผลสมควรที่จะเชื่อถือหรือคล้อยตามได้หรือไม่ และผู้อ่านจะต้องรู้ว่าตนเองจะเชื่อถือใ้สิ่งที่อ่านได้มากน้อยเพียงไร

3. การประเมินผล (evaluation) การประเมินผลก็คือ การสรุป

นั่นเองว่าสิ่งที่ผ่านไปนั้นดีหรือไม่ดีอย่างไร เป็นการตัดสินใจขั้นสุดท้ายว่าเราจะยึดข้อความที่ได้อ่านมาแล้ว หลักปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้มากเพียงใด ตัวอย่างเช่น การซื้อหนังสือก่อนที่เราจะซื้อเราย่อมต้องสำรวจหนังสือนั้น ๆ เสียก่อนว่าเป็นหนังสือที่ดี มีเหตุผล และให้ประโยชน์แก่เรามากน้อยเพียงใด ข้อมูลดังกล่าวจะนำมาเป็นเครื่องช่วยให้เราตัดสินใจว่าควรซื้อหนังสือเล่มนี้หรือไม่

4. การใช้จินตนาการ (imagination) การจินตนาการ หมายถึง ความนึกคิดทำให้เกิดภาพพจน์ขึ้นในใจ เกิดความรู้สึกเห็นจริงเห็นจัง เพื่อให้การอ่านมีความชัดเจนและเข้าใจง่ายขึ้น การนึกคิดภาพพจน์เหล่านี้จะต้องสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องที่อ่านด้วย

5. การจัดรวบรวมนำเป็นหมวดหมู่ (organizing) หมายถึง การรวบรวมและเรียบเรียงในสิ่งที่ได้อ่านไป เพื่อความสะดวกในการจดจำเพื่อนำไปใช้ต่อ เช่น การอ่านกฎไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษบางบทอาจพูดถึงกฎหลาย ๆ กฎรวมกัน เมื่อเราอ่านจบแล้วเราก็ควรจะนำสิ่งที่คล้ายคลึงกันนำมาอยู่รวมกันเพื่อจะได้ง่ายแก่การจดจำนั่นเอง

6. การนำไปใช้ (applying) หมายถึง ชั่งลงมือปฏิบัติมันเอง เมื่อเราเข้าใจในเรื่องที่อ่านดีพอและใช้เหตุผลว่าเรื่องนั้นเป็นสิ่งดีมีประโยชน์ ควรที่จะเชื่อถือหรือคล้อยตามได้ เราก็ให้นำเข้ามาใช้ปฏิบัติในชีวิตประจำวันต่อไป

7. การแก้ปัญหา (problem solving) การแก้ปัญหาคือเป็นกระบวนการอย่างหนึ่งของการอ่านที่สืบเนื่องมาจากการนำไปใช้ สิ่งใดก็ตามที่ได้มีการปฏิบัติจริงแล้ว ย่อมจะต้องมีปัญหาเกิดขึ้นตามมาเสมอ มากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่กรณี การแก้ปัญหาคือเป็นการช่วยในการดำเนินการต่าง ๆ ประสบความสำเร็จบรรลุผลตามเป้าหมาย

ทั้ง 7 ประการดังที่ได้กล่าวนี้ เป็นขบวนการทำงานของสมองที่มีส่วนสัมพันธ์กับการอ่าน แต่มิได้หมายความว่า การอ่านทุกครั้งจะต้องมีขบวนการทั้ง 7 ประการนี้เกิดขึ้น ทั้งนี้แล้วแต่เนื้อหาที่เราได้อ่านว่าอยู่ในประเภทใด ถ้าได้อ่านสิ่งที่เคยอ่านมาก่อน การระลึกได้ (recall) ย่อมไม่เกิดขึ้น ถ้าสิ่งที่อ่านเป็นเรื่องที่เข้าใจง่ายไม่สลับซับซ้อนก็就不用มีการจัดหมวดหมู่ (Organization) หรือการใช้จินตนาการ เป็นต้น เมื่อเราสอนเด็กให้รู้จักอ่านหนังสือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเริ่มต้นเรียนจะต้องสอนให้เด็กรู้จักคิดได้ถูกต้องตามไปด้วย

องค์ประกอบในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

การอ่านกับความเข้าใจมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องซึ่งกันและกันจนไม่อาจจะแยกออกจากกันได้ ความเข้าใจมีองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ดังที่ สมุทราเชินเชาวนิช (2530) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. สามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็นที่ต้องการจะใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงถึงก็ทำได้โดยไม่ยาก
2. สามารถจับใจความสำคัญ ๆ ได้ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือสำคัญเกี่ยวข้องมากนักได้ สามารถประเมินได้ว่าอะไรบ้างที่ควรจะสนใจเป็นพิเศษ หรือไม่ก็ตัดทิ้งไปได้เลย
3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่ามีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยขนาดไหนเพียงใด
4. สามารถสรุปลงความเห็นจากสิ่งที่ได้อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผลและน่าเชื่อถือ
5. สามารถใช้วิจารณ์ของตตนพิจารณาไตร่ตรองข้อสรุป หรือการอ้างอิงต่าง ๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบไม่สับสน
6. สามารถถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลและเทศะ

ศิริรัตน์ นิละคุปต์ (2520) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ว่า "การที่จะอ่านได้เข้าใจนั้นเป็นความสามารถของผู้อ่านที่สามารถติดตามข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้ ผู้อ่านจะต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียนเพื่อจะตีความหมายของข้อความที่อ่านให้ตรงกับความหมายที่ผู้เขียนจงใจจะหมายถึง" การที่จะอ่านอะไรให้เข้าใจได้นั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลังสำคัญของผู้อ่านสองประการ คือ

1. ความคล่องในการใช้ภาษาของผู้อ่าน หมายถึง ระดับความรู้ทางด้านภาษาที่ได้เรียนรู้มาของผู้อ่าน (language acquisition) และระดับความรู้ในภาษาที่ผู้เรียนใช้
2. ประสบการณ์ที่มีมาแต่หนหลัง (background experience)

ของผู้อ่าน สิ่งเหล่านี้เป็นส่วนช่วยอธิบายรวบรวมประ เหมินผล ข้อมูลความคิดของ ผู้เขียน

Hafner และ Jolly (1972) มีความเห็นว่า องค์ประกอบสำคัญ ที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน คือ ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ การรู้จักเหตุผล และการเข้าใจความสัมพันธ์ของความคิด ดังจะเห็นได้ว่าการอ่าน ผู้อ่านต้องเข้าใจ ความหมายของคำและส่วนประกอบของข้อความ สามารถใช้เหตุผลเพื่อเลือกความ หมายของคำที่ไม่คุ้นเคยและความหมายที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน รวมทั้ง สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของความคิด ทั้งนี้เพื่อจะได้เข้าใจข้อความที่อ่านอย่าง แท้จริง

Bond และ Tinker (1975) ได้ให้ความเห็นว่าองค์ประกอบที่ จำเป็นในการอ่านต้องประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ คือ

1. ความหมายของคำ เป็นรากฐานที่สำคัญของความเข้าใจในการ อ่าน เมื่อเด็กเข้าใจความหมายของศัพท์เหล่านั้นชัดเจนและกว้างขวางพอแล้วย่อม ทำให้เด็กเกิดความคิดที่จะนำมาใช้ในการอ่าน ทำให้เข้าใจประโยค หรือบทที่อ่าน ได้
2. หน่วยความคิดเพื่อที่จะเข้าใจประโยค เด็กจะต้องอ่านเป็นหน่วย ความคิด กล่าวคือ แบ่งอ่านทีละคำให้ได้ความหมายของคำต่อเนื่องกันเป็นกลุ่ม ๆ แทนการอ่านทีละคำ ถ้าเด็กมีความสามารถทางนี้ดี ก็จะอ่านข้อความนั้นด้วยความ เข้าใจ
3. การเข้าใจประโยค เมื่อเด็กเข้าใจคำและรู้จักอ่านเป็นหน่วย ความคิดแล้ว ต้องรู้จักนำเอาแต่ละคำหรือแต่ละส่วนมาสัมพันธ์ เข้าด้วยกันจนได้ ใจความเป็นประโยค
4. การเข้าใจตอน หมายถึงความสามารถนำแต่ละประโยคในตอน นั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน ซึ่งจะอ่านได้เข้าใจขึ้น
5. การเข้าใจเรื่องราวที่ยาวขึ้น เพื่อให้เข้าใจเรื่องราว หรือ ข้อความที่อ่าน ต้องเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความต่าง ๆ ที่มีอยู่ในตอน ก่อน ๆ และข้อความในตอนต่อมาอีกด้วย

Harris และ Smith (1976) มีความเห็นเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านว่าขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ เช่น ความรู้เกี่ยวกับศัพท์และโครงสร้างของประโยค ความสามารถในการคิด ประสพการณ์เดิม ความสนใจ และเจตคติที่มีต่อข้อความที่อ่าน รวมทั้งจุดมุ่งหมายในการอ่าน

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบในการอ่าน จะช่วยให้ความเข้าใจในการอ่านสมบูรณ์ขึ้นถ้าผู้อ่านได้ฝึกทักษะนี้อย่างมีระบบ สม่ำเสมอ และต่อเนื่อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

สุกัญญา เกษรสมุท (2529) ศึกษาวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการใช้ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 1" พบว่าความสามารถในการใช้ภาษาฝรั่งเศสเพื่อการสื่อสารของนักเรียนในแต่ละทักษะยังไม่ถึงร้อยละ 60 ตามเกณฑ์การวัดของกระทรวงศึกษาธิการ นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาฝรั่งเศสด้านการฟัง ร้อยละ 54.59 การอ่านร้อยละ 51.95 การพูดร้อยละ 51.39 และการเขียนร้อยละ 42.59

ประณิธิตา รอดวารณะ (2527) ศึกษาวิจัยเรื่อง "ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตกรุงเทพมหานคร" ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไม่ถึงเกณฑ์ 60% คือได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 49.82

อรวารรณี ป้านสวาสต์ (2525) ศึกษาวิจัยเรื่อง "ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาฝรั่งเศส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยระบบโสตทัศนศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ไม่ถึงเกณฑ์ 60% และคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อังคณา วงศ์สนิท (2524) ศึกษาวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระดับด้ายโอน สื่อสาร และวิเคราะห์วิจารณ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตจังหวัดนนทบุรี" พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่าน

ภาษาอังกฤษเมื่อพิจารณารวมทั้ง 3 ระดับ และเมื่อพิจารณาในแต่ละระดับไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 70 รวมทั้งความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนในแต่ละโรงเรียน เมื่อพิจารณารวมทั้ง 3 ทักษะ ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 70 เช่นเดียวกัน

พรรณประภา โชติพานิช (2524) ศึกษาวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ภาษาฝรั่งเศส กับความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

หน่วยศึกษานิเทศก์ภาษาฝรั่งเศส (2523) ได้ทำการทดสอบภาษาฝรั่งเศสในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 24 โรงเรียน โดยสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มโรงเรียน 8 กลุ่ม ๆ ละ 3 โรงเรียน ปรากฏว่ามีโรงเรียนที่ได้คะแนนถึงเกณฑ์ 60% ทางด้านการฟังจำนวน 1 โรงเรียน ทางด้านการพูดและการอ่านจำนวน 4 โรงเรียน และทางด้านการเขียนจำนวน 2 โรงเรียน

เพ็ญศรี คงเมือง (2523) ศึกษาวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านภาษาฝรั่งเศส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร" พบว่าความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ กับความสามารถในการอ่านภาษาฝรั่งเศสมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณัฐฉาน ฌ บัน (2522) ได้ศึกษาเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ในระดับถ่ายโอน สื่อสาร และวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครูเชียงใหม่ เชียงราย และลำปาง" ผลการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านรวมทั้ง 3 ระดับ คิดเป็นร้อยละ 47.56 ซึ่งไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 75

ฉนิษฐา ราชพิบูลย์ (2521) ได้ศึกษาเรื่อง "ความสามารถในการอ่านขั้นตีความของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครูนครปฐม" และวิลาวัลย์ สมมาตร (2525) ได้ศึกษาเรื่อง "ความสามารถในการอ่านขั้นตีความของนิสิตปี 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์" ผลการวิจัยมีความสอดคล้องกัน คือ ความสามารถในการจับใจ

ความสำคัญ การเรียงลำดับเหตุการณ์ และการสรุปความ ของนักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่ดีพอ

กฤษมา มະนะสุนทร (2519) ได้ศึกษาเรื่อง "ความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในระดับมหาวิทยาลัย" ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สมจิต เอี่ยมศุภนิมิต คือ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับที่ยังไม่ดีพอ และนักศึกษามีปัญหาในการตอบคำถามที่วัดความเข้าใจในระดับดี ความและขยายความ

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2515) ได้ศึกษาเรื่อง "ข้อผิดพลาดในการอ่านตำราเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตปีที่ 2 วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร และวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน" ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีข้อผิดพลาดทางด้านโครงสร้างภาษาน้อยที่สุด รองลงไปได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านความเข้าใจเรื่องราว และมากที่สุดคือ ด้านความหมายของศัพท์

งานวิจัยต่างประเทศ

Casselle (1980) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อความสำเร็จในการอ่านของนักศึกษา 63 คน ชาย 33 คน หญิง 30 คน มีอายุระหว่าง 17 - 61 ปี ผลการศึกษพบว่า อายุและเพศ ไม่มี ความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการอ่านของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย

Gentile และ McMillan (1977) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการอ่านของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาโท ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จากวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย 62 แห่งในสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านของครูเหล่านี้อยู่ในเกณฑ์ต่ำ โดยเมื่อเปรียบเทียบคะแนนในด้านความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ความเข้าใจ และความเร็วในการอ่าน ของครูเหล่านี้กับ นักศึกษาปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัย ปรากฏผลดังนี้

1. ครู 96 คน ได้คะแนนในการทำแบบทดสอบเกี่ยวกับความรู้ด้านคำศัพท์ น้อยกว่า 1 ใน 4 ของนักศึกษาปีที่ 1
2. ครู 171 คน ได้คะแนนในการทำแบบทดสอบเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของนักศึกษาปีที่ 1
3. ครู 195 คน อ่านได้ช้าและเข้าใจข้อความที่อ่านได้น้อยกว่านักศึกษปีที่ 1

Brooks (1975) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความซับซ้อนในด้านโครงสร้างของประโยคกับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเกรด 4 และเกรด 6 พบว่าการเข้าใจโครงสร้างของประโยคที่ซับซ้อนจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความได้ดีมากขึ้น

Noeth (1974) ได้ศึกษาพบว่า การอ่านเป็นตัวแทนของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะสัตวแพทย์ มหาวิทยาลัยเปอตู พบว่า ตัวแปรที่เป็นตัวแทนที่ดีมี 5 ตัว เรียงกันตามลำดับดังนี้ คือ คะแนนผลการเรียนก่อนเข้าศึกษาในคณะนี้ ความจำทางภาษา ความเข้าใจในการสอน ตลอดจนรวมไปถึงเรื่องความสามารถในทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า คะแนนของตัวแปรแต่ละตัวสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาคแรกของนักศึกษาเท่ากับการใช้คะแนนของตัวแปรทุกตัวรวมกันทำนาย

Davidson (1971) ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำถามของครูกับคำตอบของนักเรียนในขณะที่มีกิจกรรมการอ่านแบบธรรมชาติ กับการอ่านแบบให้ใช้ความคิดในขณะที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่อ่านโดยได้รับการฝึกให้คิดอยู่เสมอ นั้นมีแนวโน้มที่จะตอบคำถามไปในรูปเชิงวิจารณ์ และพอใจที่จะแสดงความคิดเห็นของตนออกมา ส่วนนักเรียนที่อ่านแบบธรรมชาติโดยไม่ค่อยได้ใช้ความคิดที่ลึกซึ้ง ก็จะตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องได้ แต่มีแนวโน้มที่ขาดความคิดสร้างสรรค์และไม่ค่อยแสดงความคิดเห็นของตนออกมา ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พฤติกรรมของครูและนักเรียน 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากงานวิจัยภายในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวแล้ว แสดงให้เห็นว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษา นิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา และแม้แต่ผู้ที่จะมีอาชีพเป็นครู ต่างก็มีปัญหาในการอ่านภาษาต่างประเทศ

วิธีการและอุปกรณ์

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยความสามารถในการอ่านภาษาฝรั่งเศส เพื่อความเข้าใจของนักศึกษาวิชาเอกภาษาฝรั่งเศส มหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาฝรั่งเศสที่กำลังศึกษาภาษาฝรั่งเศส ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ของ

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาวิชาเอกภาษาฝรั่งเศสชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 จำนวน 65 คน ซึ่งได้รับการสุ่มมาอย่างเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากกลุ่มประชากร ที่ผ่านการเรียนวิชา 417 231 การอ่าน 1 มาแล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาฝรั่งเศสเพื่อความเข้าใจ จำนวน 4 เรื่อง ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ลักษณะของแบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ (multiple choices) มีคำตอบที่ถูกต้องเพียง 1 ข้อ และคำตอบที่เป็นตัวลวง 3 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบไปให้นักศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบโดยแยกเป็นแต่ละชั้นปี ซึ่งให้เวลาในการทำแบบทดสอบชั้นปีละ 120 นาที ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการควบคุมการสอบและเก็บรวบรวมแบบทดสอบด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้นำกระดาษคำตอบที่กลุ่มตัวอย่างตอบ จำนวน 65 ฉบับ มาตรวจให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์ดังนี้

- 1.1 ข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน
- 1.2 ข้อที่ตอบผิด หรือ เว้นไว้ไม่ตอบ ให้ 0 คะแนน

2. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนที่นักศึกษาทั้งหมดทำได้จากการตอบแบบทดสอบแต่ละฉบับโดยใช้สูตร

ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน S.D. (Standard Diviation)

$$S.D. = \frac{\sqrt{n \sum X^2 - (\sum X)^2}}{n(n-1)}$$

(ดูการคำนวณในภาคผนวก ข.)